

ע"פ 6184/15 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 6184/15 - א'

לפני: כבוד השופט צ' זילברטל

המבקש: פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה לעיכוב ביצוע גזר דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע בתפ"ח 7848-04-10 שניתן ביום 28.7.2015 על ידי כב' השופטים סג"נ ר' יפה-כ"ץ; א' ואגו ו-י' צלקובניק

תאריך הישיבה: ז' בתשרי התשע"ו (20.9.2015)

בשם המבקש: עו"ד מאיר לחן
בשם המשיבה: עו"ד דותן רוסו

החלטה

בקשה לעיכוב ביצוע גזר דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופטים ר' יפה-כ"ץ (סג"נ), א' ואגו, י' צלקובניק) מיום 28.7.2015 בתפ"ח 7848-04-10, בגדרו נגזר על המבקש עונש מאסר בפועל למשך שלוש וחצי שנים, בניכוי ימי המעצר; מאסר על תנאי למשך 12 חודשים לבל יעבור כל עבירת מין או אלימות במשך שלוש שנים מיום שחרורו; ופיצוי למתלוננת בסך של 50,000 ש"ח.

1. כעולה מהכרעת הדין, ביום 31.3.2010 בשעות הערב, כחודש וחצי לאחר שהמבקש ומשפחתו עלו ארצה, חזר המבקש לביתו ב.... בבאר שבע, כשהוא מלווה בחברו ושניהם שתויים. בדירה הייתה באותה עת אשתו דאז של המבקש, ממנה התגרש בינתיים (להלן: המתלוננת), בתו של המבקש ושתים מחברותיה. המבקש תקף את המתלוננת ואת בתו באגרופים והכה בהן בידיו, וכן השמיע איומים. בהמשך לאותו אירוע המבקש נעצר. כשבוע לפני מעשים אלה, דרש המבקש מהמתלוננת לקיים עמו יחסי מין. כשנענה בשלילה כפה המבקש על המתלוננת יחסי מין אוראליים. בגין מעשים אלה הורשע המבקש בעבירה של מעשה סדום לפי סעיף 347(ב) בנסיבות המנויות בסעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); עבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 379 וסעיף 382(ב)(1) לחוק העונשין; עבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית בנסיבות מחמירות לפי סעיף 380 וסעיף 382(ב)(1) לחוק העונשין; ועבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין. בעבירה נוספת שיוחסו למבקש, של ביצוע מעשים מגונים, לא הורשע המבקש לאחר שנקבע כי העבירה "נבלעה" בעבירת מעשה הסדום.

2. המבקש הגיש ערעור על הכרעת הדין ועל גזר הדין והוא מבקש עיכוב ביצוע העונש. בערעור על ההרשעה מתמקד המבקש באישום שעניינו עבירת המין. לענין סיכויי הערעור נטען כי בית המשפט המחוזי לא נתן דעתו לסתירות משמעותיות שנמצאו באמרות השונות של המתלוננת, לחוסר אמינות מובהק שלה כאשר הכחישה שניתן נגדה בארץ מוצאה גזר דין בקשר עם ביצוע עבירה בה הורשעה ולאי בהירות הקיימת בשאלת ההסכמה ליחסי המין.

המבקש מצביע על כך שכיוון שממאסרו תנוכה תקופת מעצרו שנמשכה כ-11 חודשים, יתרת המאסר מצדיקה עיכוב ביצוע למען לא ייהפך ערעורו לתיאורטי למקרה שיזוכה מעבירת המין. עוד נטען לכך שמשפטו של המבקש נמשך כחמש שנים, במהלך מרביתן היה משוחרר וניהל אורח חיים תקין. המבקש התגרש מהמתלוננת ולא נטען שכיום נשקף ממנו סכון.

3. המשיבה מתנגדת לבקשה. היא מצביעה על כך שטענותיו הערעוריות של המבקש מתמקדות בתקיפת ממצאי עובדה ומהימנות בהם אין ערכאת הערעור מתערבת. נאמר כי מדובר במאסר לתקופה שאינה קצרה וכי ראוי שגזר דין ימומש סמוך לנתינתו.

4. מצאתי לנכון לקבל את הבקשה, זאת על אף שנראה שהמשוכה הניצבת בפני המבקש בערעורו אינה של מה בכך נוכח אופי טענותיו, שהן עובדתיות בעיקרן. החלטתי מבוססת על שילובם של מספר טעמים: ראשית, מדובר אמנם בתקופת יתרת מאסר גבולית מבחינת המשקל שיש לנתן זה על בקשה לעיכוב ביצוע, אך עדיין יש לכך משמעות. שנית, העובדה שההליך המשפטי נמשך למעלה מחמש שנים. כאשר ההליך נמשך פרק זמן כה חריג, ללא כל סיבה אובייקטיבית שחייבה זאת, העקרון החשוב, של ריצוי העונש סמוך לאחר מתן גזר הדין כדי להבטיח את אפקטיביות ההליך הפלילי ואת אמון הציבור בו, נשחק עד למאוד. במצבים כאלה, כשהנאשם היה משוחרר במהלך עיקר ההליך ולא נטען למסוכנות מצדו, לא יפגע אמון הציבור אם הנאשם ימשיך להיות משוחרר גם במהלך הדיון בערעור. שלישית, ההערכה היא שלא נשקפת מסוכנות מהמבקש. האירועים המצעים התרחשו סמוך מאד לאחר שהמבקש ומשפחתו עלו ארצה, וניתן להניח שהיו נתונים בטלטלה לא פשוטה. בחלוף הזמן ועם הפירוד בין בני הזוג קהתה המסוכנות. המבקש עובד ומתגורר בפונדק דרכים בערבה, במרחק מהמתלוננת.

התוצאה היא שאני מעכב את ריצוי עונש המאסר עד לסיום הליכי הערעור.

ניתנה היום, ז' בתשרי התשע"ו (20.9.2015).

ש ו פ ט
